

Драган Бошковић

ГЛОРИЈА

Мушкобањаста, жгољава девојчица,
огрнута дугим црним капутом,
са једном торбом на рамену,
и неколико књига у њој,
ушуњала се у град.
Њујорк, 1967. или било које друге године...
Она.

Дани празног желуца нису јој страни,
ни дани од хладноће модрих прстију,
ниске дневнице, продавнице играчака...
Веровала је:
све на свету постоји да би се написала књига.
Вероватно поезије.
Мислила је чулима,
осећала,
желела да на универзитету држи курсеве
о једнорозима, кремпитама и шљокицама,
о парама, Фројду и ципелама.
Роберт,
који је направио неколико њених најуспелијих фотографија,
умро је од ХИВ-а.
„Бићемо то што јесмо,
то ће нам се тамо догодити”,
шапнуо јој је на издисају.
Читала је Шекспира, Блејка, Силвију Плат,

додиривала јагодицама прстију репродукције Далија, Шагала...
Поседовала је неколико грамофонских плоча,
које су се годинама изнова и изнова вртеле,
свирајући јој цез оних летњих и оних усамљених ноћи,
лет огромног лептира тик изнад тамне воде,
пенушава цепање морске коже.
У Челси хотелу пила је искључиво вино....
Она.

Ако је слобода наше право да пишемо погрешне ствари
и чинимо погрешна дела,
онда она није грешила:
била је мазна,
волела октоподе,
у РЕМ-фази сањала розе змију
како лежи преко њених стопала
(на реверу је носила брош: црну звечарку),
сањала и великог црног лабрадора, Беба се звао,
узимао јој шаку, прсте у чељуст,
али се није плашила,
препознавала се у телу жена из „Плаве фазе” Пабла Пикаса,
позирала испред огледала,
имала маље испод пазуха,
дете, које је као тинејџерка родила,
дала је некој хранитељској породици.
Поезију је почела да сриче уз лагане акорде гитаре,
па уз све жешће, бесне и сугестивне,
узвикујући политичке пароле...
Андрогин, имала је још двоје деце.
Није постала фанатични Јеховин сведок,
гледала је свет очима тибетанског будизма,
била заљубљена у Џона Колтрејна...

Све људе које је изгубила и нису веровали у њу,
само ју је Мајкл упорно звао да се врати...
Чувала је само једну фотографију из детињства:
у сени филадендрона, са родитељима,
у црвеним патофницама и тегет хаљиници...
Имала је диско куглу у свом стану,
дувански дим је избацивала кроз нос,
смејала се као кинески деда-мраз.
Она.

Чувала се дефиниција,
била је глас, револуционарни, сексуални,
у порно-шопу пронашла Рембоове *Илуминације*,
живела је на три акорда,
тако сочно псовала,
десет година ћутала.
О смрти мужа слово није написала..

Исус је умро због нечијег греха,
али не због њених,
они јој припадају и не да их.
Људи су јој говорили: „Пази!” и: „Не!”,
није марила за њихова правила и прописе.
Она.

Једном је заспала уз неки документарцац,
ујутро се пробудила у положају у коме је легла,
тв ради, наочаре на глави:
могла је да се унакази...
Она.

Ходала је по соби, поносна,
све јој је тада било дозвољено,
и досада би је узимала, често узимала,
док једном није погледала кроз прозор,
и видела себе, са бебом у колицима,
како дилује хашиш,
и видела себе,
како хода улицом,
и видела себе,
како ужива у кафи,
и видела себе,
у слаткој плавој хаљиници.
Она.

Онда је чула куцање на вратима
(Слушај, пссст, неко куца!),
и погледала на велики торањ,
: О, Боже, поноћ је!,
и отворила је врата,
и видела себе,
као бебу,

која је ширила руке ка њој,
која је шапутала,
а она јој је тепала: бебо, бебице,
тепала јој својим именом:
Глорија!

А звали су је Рута, Ребека...
Али да вам кажем истину:
Није их чула, никога није чула,
оставила је очи на великом торњу,
срце јој је звонило:
динг-донг, динг-донг,
и глава јој је звонила,
динг-донг, динг-донг,
држала је себе у наручју,
ослушкивала шапат, само понављала:
Глорија.

А звона су звонила, динг-донг,
звона су јој певала:
*Исус је умро због нечијег зреха,
али не због твојих,*
звона су певала:
That's where I'll hold you, sleepin' like a child,
звона су све снажније урлала:

Glooooooria,
ЦИ:-ЕЛ-ОУ-А:-АИ-ЕИ! (4X)